

Overenskomst, som Parterne selv har vedtaget. Men hvor der som her bliver Spørgsmaal om at føre en Overenskomst igennem, som bliver Parterne paatvunget igennem Voldgiftsdomstolens Kendelse, der rejser Spørgsmaalet sig om, hvilke Retshaandhævelsesmidler man har til at haandhæve denne Dom.

Det forekommer mig, at er man ikke sikker paa, at man i paakommende Tilfælde har de fornødne Retshaandhævelsesmidler til at føre en saadan paatvungen Overenskomst ud i Livet, falder hele Sagen dermed. Det er et ganske usædvanligt Skridt, man her gaar til, at paatvinge Parterne i privatretlige Forhold angaaende erhvervspolitiske, vitale Interesser at følge en bestemt statsligt fastsat Overenskomst; det har vi ikke haft noget som helst Sidestykke til hidtil, og hele Spørgsmaalet vil staa og falde med Retshaandhævelsesmidlerne. Er man ikke sikker paa, at man kan føre Afgørelsen igennem, mangler man Midler dertil, da er det, som det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde, saare tvivlsomt, om det, der opnaas ved den foreslaede Ordning, i Virkeligheden ikke bliver værre end det, vi i Øjeblikket staar i.

Første Næstformand (K. M. Klausen):

Det ærede Medlem Hr. Heilesen har Ordet for en kort Bemærkning.

Heilesen: Det ærede Medlem Hr. Holstein omtalte nu to forskellige Forhold, nemlig dels Spørgsmaalet om Eksekutivmidler med Hensyn til Voldgiftsdomstolens Kendelser og dels Spørgsmaalet om Berettigelsen af her at parallelisere interstatlige og indre statslige Forhold. Det første Spørgsmaal har vi tidligere drøftet under Debatten, og man er sikkert fra alle Sider enig om, at i den Situation, der nu foreligger, vil Parterne bøje sig for en Voldgiftskendelse. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at saaledes som vort Lovforslag er formet, vil Voldgiftskendelsen altid først finde Sted som yderste Middel, efter at Forligsinstitutionens Indgreb har vist sig frugtesløse. Under saadanne Forhold vil sædvanlig den offentlige Menings Tryk være tilstrækkeligt til at tvinge Parterne til at efterkomme Afgørelsen. Men hvis det ærede Medlem ikke tror dette, har vi en Parallel i den faste Voldgiftsrets Kendelse overfor Overenskomstsbrud. For os er det i første Række Retsfølelsen, der maa være afgørende for Overenskomstens Overholdelse, og denne Retsfølelse har vi siden 1910 søgt at underbygge og værne gennem Lovgivningen om

den faste Voldgiftsret. Der er altsaa her en fuldkommen Parallel.

Dernæst har det ærede Medlem ikke Ret i at bestride Berettigelsen af Parallellen mellem de interstatlige og indre statslige Forhold; thi Forholdet er netop med Hensyn til Folkeforbundspagten, som Danmark har tiltraadt, dette, at der ikke er taget noget Forbehold med Hensyn til vitale Interesser. Vi har med Hensyn til alle Spørgsmaal underkastet os Voldgift, og det ærede Medlem har ikke Ret i, at paakommende Stridsspørgsmaals Afgørelse ved Voldgift skulde skyldes en fri Beslutning i det enkelte Tilfælde, tværtimod, ved at tiltræde Folkeforbundspagten har vi en Gang for alle underkastet os fremtidige Stridigheders Afgørelse ved Voldgift uden nogen Villiesytring i det enkelte Tilfælde. Ved Staternes Tilslutning dertil er der dannet en international Retsorganisation, der har sit Sidestykke i den statslige Organisation. Derfor er det i høj Grad ulogisk at være ubetinget Tilhænger af Bandlysning af Krig mellem Staterne og samtidig at billige Krig mellem Samfundsmedlemmerne.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Der er ikke nogen Analogi mellem Retshaandhævelsesspørgsmaalet, for saa vidt angaar den faste Voldgiftsrets Fortolkning af Overenskomster, som de kontraherende Parter, Arbejdere og Arbejdsgivere, frivilligt har vedtaget, og Retshaandhævelse af en Overenskomst, der er paatvunget dem. Ganske vist har det ærede Medlem Ret i, at vi har tiltraadt Konventionen om den internationale Domstol, men det, man ifølge Statutterne for denne Domstol underkaster sig, er Fortolkningen af Overenskomster og Fortolkning af international Ret, og her er det igen et Spørgsmaal, om Fortolkning af international Ret omfatter vitale Spørgsmaal Staterne imellem; Usikkerheden med Hensyn dertil er Grunden til, at mange Stater, navnlig Stormagterne, ikke har villet gøre denne Voldgift obligatorisk. Der er i Virkeligheden slet ikke Analogi mellem det, det ærede Medlem Hr. Heilesen paaberaaber sig, og det, der her er Tale om. Man kan udmærket gaa med til disse Foranstaltninger i internationale Stridigheder i Haabet om, at der dog kan opnaas noget derved, i Haab om, at Staterne vil være loyale; men at gaa til tilsvarende Foranstaltninger under en Arbejdskonflikt som den foreliggende, hvor de